

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIK GENERALNEJ
TAMARY ČAPETY
przedstawiona w dniu 14 marca 2024 r.¹

Sprawa C-535/22 P

**Aeris Invest Sàrl
przeciwko
Komisji Europejskiej,**

Jednolitej Radzie ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Odwołanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Unia bankowa – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Artykuł 18 – Warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 15 – Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 22 – Ogólne zasady dotyczące instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 296 TFUE – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej – Skarga o stwierdzenie nieważności i skarga o odszkodowanie – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja Banco Popular

I. Wprowadzenie

1. Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Single Resolution Mechanism, zwany dalej „SRM”) ustanowiono w 2014 r.². Dnia 6 czerwca 2017 r. skorzystano z niego po raz pierwszy w odniesieniu do Banco Popular Español, S.A. (zwanego dalej „Banco Popular”).

2. Strona wnosząca odwołanie, Aeris Invest Sàrl (zwana dalej „Aeris Invest”), jest osobą prawną prawa luksemburskiego, która przed przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji³ Banco Popular była akcjonariuszem tego banku. Do Sądu wpłynęło ponad 100 skarg bezpośrednich wniesionych przez osoby fizyczne i prawne, które miały ulokowany kapitał w Banco Popular przed jego restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją przeprowadzoną w dniu 7 czerwca 2017 r.

¹ Język oryginału: angielski.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem SRM”).

³ Decyzja Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB/EES/2017/08 z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular Español S.A. (zwanego dalej „programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”). Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. został zatwierdzony decyzją Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającą program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español S.A. (Dz.U. 2017, L 178, s. 15) (zwaną dalej „zatwierdzeniem przez Komisję”).

3. Wnosząc swoją skargę do Sądu zakwestionowała program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jego zatwierdzenie przez Komisję Europejską, a to ze względu na szereg zarzucanych błędów; Aeris Invest zakwestionowała też ważność niektórych przepisów rozporządzenia SRM. Skargę oddalono co do istoty wyrokiem z dnia 1 czerwca 2022 r., Aeris Invest/Komisja i SRB (T-628/17, EU:T:2022:315) (zwanym dalej „zaskarżonym wyrokiem”).

4. Równolegle toczy się inne postępowanie z odwołania, w sprawie C-541/22 P, García Fernández i in./Komisja i SRB⁴, w którym zakwestionowano równoległy wyrok Sądu dotyczący tego samego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwane dalej „odwołaniem równoległym”). Przedstawiane w nich argumenty w znacznym stopniu się pokrywają. Moja opinia w sprawie wspomnianego odwołania (zwana dalej „opinią równoległą”) zostanie ogłoszona tego samego dnia, dlatego też niniejszą opinię i opinię równoległą należy odczytywać łącznie.

5. Mając na uwadze kryteria kontroli sądowej przedstawione w pkt 5–7 opinii równoległej, zasugeruję, aby Trybunał utrzymał w mocy oba zaskarżone wyroki.

II. Okoliczności faktyczne, które doprowadziły do wszczęcia postępowania przed Sądem

6. Istotne dla niniejszego odwołania okoliczności faktyczne, które zostały wyjaśnione bardziej szczegółowo w pkt 25–83 zaskarżonego wyroku, są identyczne jak te okoliczności w przypadku opinii równoległej. Z tego względu odsyłam czytelnika do pkt 9–24 tamtej opinii.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

7. Skargą wniesioną do Sądu w dniu 18 września 2017 r. Aeris Invest domagała się stwierdzenia nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak również stwierdzenia nieważności jego zatwierdzenia przez Komisję.

8. W dniu 6 sierpnia 2018 r. Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej zostały dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów, a w dniu 12 kwietnia 2019 r. do sprawy dopuszczono Banco Santander. Wszyscy wymienieni interwenienci popierali żądania Komisji i Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB).

9. Postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r. Sąd nakazał SRB przedstawienie pełnych wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2, oceny dotyczącej znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia nią z dnia 6 czerwca 2017 r. dokonanej przez Europejski Bank Centralny (zwany dalej „EBC”), pisma Banco Popular skierowanego do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., w tym załącznika do tego pisma, jak również pisma EBC skierowanego do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r.

10. Po zapoznaniu się z tymi dokumentami postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd postanowił, że nie są one konieczne do rozstrzygnięcia sprawy i usunął poufne wersje dokumentów z akt sprawy oraz przesłał stronie wnoszącej odwołanie (skarżącej w pierwszej instancji), Komisji, Królestwu Hiszpanii, Parlamentowi, Radzie i Banco Santander pismo Banco Popular do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., bez załącznika.

⁴ Odwołanie od wyroku z dnia 1 czerwca 2022 r., Elevet Invest Group i in./Komisja i SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (zwany dalej „równoległym zaskarżonym wyrokiem”).

11. Sąd oddalił tę skargę w całości jako bezzasadną.

IV. Postępowanie przed Trybunałem

12. W odwołaniu wniesionym w dniu 9 sierpnia 2022 r. Aeris Invest wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu i, zgodnie z żądaniem strony skarżącej przed Sądem,;
 - stwierdzenie nieważności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB,
 - stwierdzenie nieważności zatwierdzenia przez Komisję programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; oraz
 - stwierdzenie braku możliwości zastosowania art. 15 i 22 rozporządzenia SRM na podstawie art. 277 TFUE;
- obciążenie Komisji i SRB kosztami poniesionymi w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym;
- tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia i pozostawienie w takim przypadku rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów do czasu wydania orzeczenia kończącego sprawę.

13. Komisja, SRB, Rada, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander wnoszą do Trybunału o:

- oddalenie odwołania w całości;
- obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

14. Rada dodatkowo wnosi do Trybunału o:

- w przypadku uchylenia przez Trybunał zaskarżonego wyroku i wydania rozstrzygnięcia na podstawie art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – oddalenie zarzutu niezgodności z prawem art. 15, 18, 20, 21, 22 i 24 rozporządzenia SRM.

15. Banco Santander zauważa dodatkowo, że jeżeli Trybunał uwzględni odwołanie i postanowi zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydać samodzielnie wyrok w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, Trybunał powinien:

- zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE ograniczyć zakres swojego wyroku poprzez utrzymanie skutków sprzedaży Banco Popular na rzecz Banco Santander.

V. Analiza

16. W odwołaniu wnoszący je przedstawia na jego poparcie osiem zarzutów. W zarzucie pierwszym odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd naruszył art. 18 rozporządzenia SRM, obowiązek dochowania staranności oraz obowiązek przedstawienia uzasadnienia. W drugim

zarzucie odwołania zdaniem wnoszącego je Sąd miał naruszyć art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, obowiązek staranności oraz art. 296 TFUE. W zarzucie trzecim odwołania wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył obowiązek dochowania staranności, art. 17 i art. 47 karty praw podstawowych (zwanej dalej „Kartą”) oraz art. 14 rozporządzenia SRM. W ramach zarzutu czwartego odwołania wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie prawa do obrony wynikającego z art. 47 Karty i art. 296 TFUE. W zarzucie piątym odwołania wnoszący odwołanie zarzuca, że Sąd naruszył art. 296 TFUE oraz prawo do obrony przewidziane w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) w odniesieniu do poufności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2. W zarzucie szóstym odwołania wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 47 Karty i art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka, ponieważ odrzucił jej wniosek o dostęp do dokumentów. W zarzucie siódmym odwołania wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 17 i 52 Karty w ten sposób, że odrzucił zarzut niezgodności z prawem art. 15 i 22 rozporządzenia SRM w zakresie, w jakim stanowią one nieproporcjonalną ingerencję w prawo własności. W zarzucie ósmym odwołania wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE.

17. Szereg zarzutów niniejszego odwołania pokrywa się z zarzutami podnoszonymi w odwołaniu równoległym. Ze względu na powiązania istniejące między tymi dwoma odwołaniami, podzielię niniejszą opinię na dwie części: w sekcji A ustosunkuję się do zarzutów odwołania wspólnych dla obu odwołań, a w części C zajmę się zarzutami właściwymi wyłącznie dla odwołania, którego dotyczy niniejsza opinia.

A. Zarzuty odwołania wspólne dla spraw C-535/22 P i C-541/22 P

18. Wspólne dla obu odwołań są dwie kwestie. Pierwsza z nich dotyczy art. 18 rozporządzenia SRM⁵, co omówię w sekcji 1.

19. Drugim zagadnieniem wspólnym dla obu odwołań jest zarzucane naruszenie przez Sąd obowiązku uzasadnienia oraz art. 47 Karty⁶. Tymi kwestiami zajmę się w sekcji 2.

1. W przedmiocie art. 18 rozporządzenia SRM

a) Artykuł 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM

20. Wnoszący odwołanie w pierwszym zarzucie odwołania twierdzi, że Sąd naruszył prawo⁷ poprzez uznanie, że problemy z płynnością mogą stanowić powód, dla którego można było uznać, że bank znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, chociaż – mimo problemów z płynnością – był wypłacalny. W odwołaniu równoległym wnoszący odwołanie twierdzą również w pierwszej części pierwszego zarzutu tego odwołania, że Sąd błędnie uznał, iż niewypłacalność nie jest warunkiem stwierdzenia, że bank znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożony.

⁵ Twierdzenia te przedstawiono w zarzucie pierwszym odwołania w sprawie C-535/22 P oraz zarzucie pierwszym odwołania w sprawie C-541/22 P.

⁶ Twierdzenia te zawarto w zarzutach czwartym, piątym i szóstym odwołania w sprawie C-535/22 P, a także w częściach piątej i szóstej drugiego zarzutu odwołania w sprawie C-541/22 P.

⁷ Zaskarżony wyrok, pkt 275–304.

21. Po drugie, wnoszący równoległe odwołanie twierdzą też, że Sąd niesłusznie zaakceptował pasywność SRB w kwestii konieczności udzielenia Banco Popular awaryjnego wsparcia płynnościowego (zwanego dalej „awaryjnym wsparciem płynnościowym”), skoro SRB miała obowiązek dochowania staranności, w tym obowiązek zapewnienia awaryjnego wsparcia płynnościowego, zanim bank znajdzie się na progu upadłości lub będzie nią zagrożony⁸.

22. W odniesieniu do pierwszego twierdzenia, zgodnie z obydwoma zaskarżonymi wyrokami, przesłanki, których spełnienie jest konieczne, aby móc stwierdzić, że bank znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożony, są uregulowane bardziej szczegółowo w art. 18 ust. 4 rozporządzenia SRM⁹ i nie został w nim określony wymóg, aby bank był niewypłacalny; spełnienie tych przesłanek nie wyklucza stwierdzenia, że bank znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożony w przypadku, gdy bank doświadcza problemów z płynnością innych niż tymczasowe.

23. Sąd ocenił następnie różnego rodzaju źródła i wyjaśnienia, na podstawie których EBC (w swojej ocenie tego, czy dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożony) i SRB (w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) zastosowały art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM, przyjmując za podstawę poważne problemy z płynnością doświadczane przez Banco Popular.

24. Znalazły się wśród nich sprawozdanie roczne Banco Popular za 2016 r., obniżenie ratingu Banco Popular przez różne agencje ratingowe, negatywne doniesienia prasowe, wskaźnik pokrycia płynności banku (który spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 80 %), wytyczne EUNB¹⁰, w których określono warunki, które muszą zostać spełnione, aby móc uznać, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest nią zagrożony, a także pismo samego zarządu Banco Popular.¹¹

25. Sąd powołał się na motyw 57 rozporządzenia SRM, w myśl którego decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinna zostać podjęta, zanim podmiot okaże się niewypłacalny i zanim dojdzie do całkowitego wyczerpania się jego kapitału własnego. Słusznie stwierdził zatem, że niewypłacalność nie jest jedynym scenariuszem, w ramach którego można podjąć decyzję w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji¹².

26. W tekście rozporządzenia SRM ani w wytycznych EUNB nie ma nic, co sugerowałoby, że owe inne niż tymczasowe problemy z płynnością nie mogą prowadzić do stwierdzenia sytuacji znajdowania się u progu upadłości lub zagrożenia nią. Sąd dokonał zatem słusznej wykładni art. 18 ust. 1 i 4 rozporządzenia SRM i uznał, że stwierdzenie, iż Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był nią zagrożony, spełniało określony w art. 18 ust. 4 lit. c) rozporządzenia SRM warunek, zgodnie z którym „podmiot jest niezdolny, lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że podmiot w najbliższej przyszłości będzie niezdolny do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności”.

⁸ Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 118–177.

⁹ Zaskarżony wyrok, pkt 288; równoległy zaskarżony wyrok, pkt 130.

¹⁰ Wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) z dnia 6 sierpnia 2015 r. dotyczące interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za znajdującą się na progu upadłości lub zagrożoną upadłością na mocy art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59 (EBA/GL/2015/07).

¹¹ Zaskarżony wyrok, pkt 291, 292, 297 i 298. Zobacz również równoległy zaskarżony wyrok, pkt 118–145.

¹² Zaskarżony wyrok, pkt 286; równoległy zaskarżony wyrok, pkt 132.

27. W odniesieniu do drugiego twierdzenia wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym twierdzą, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż SRB nie przyczyniła się do upadłości Banco Popular. Twierdzą oni, że Sąd błędnie uznał, iż przyczyny, dla których należy stwierdzić, że bank znalazł się na progu upadłości lub jest nią zagrożony, są odrębne od tych koniecznych do stwierdzenia, czy restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja jest zgodna z wymogami art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM¹³.

28. Wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym podnoszą, że w motywie 52 rozporządzenia SRM¹⁴ nałożono na SRB obowiązek zapewnienia, aby, zanim zapadnie decyzja o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, bank otrzymał awaryjne wsparcie płynnościowe. Ustosunkowując się do tego argumentu Sąd, w mojej ocenie trafnie, oddalił go, stwierdzając, że kwestia awaryjnego wsparcia płynnościowego leży w zakresie kompetencji krajowych banków centralnych¹⁵. Jak bowiem słusznie wskazały Komisja i SRB w swoich uwagach na piśmie, motywu 52 rozporządzenia SRM nie należy rozumieć jako podstawy prawnej dla ustanowienia obowiązku „ratowania banku” przed podjęciem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

29. Wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym twierdzą, że Sąd naruszył zasadę *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, zgodnie z którą nikt nie może czerpać korzyści z własnego przewinienia¹⁶. W tym kontekście wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym twierdzą, że Sąd błędnie oddzielił zasadę dobrej administracji od legalności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji¹⁷.

30. Sąd słusznie, moim zdaniem, skoncentrował się na zadaniach SRB wynikających z rozporządzenia SRM oraz o określonych w nich warunkach przyjęcia decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w art. 18 ust. 1. Sąd nie naruszył również prawa, postanawiając zająć się zarzucanym SRB przez wnoszących odwołanie równoległe naruszeniem w zakresie roszczenia o odszkodowanie, a nie w odniesieniu do legalności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji¹⁸.

31. Podsumowując, uważam, że Trybunał Sprawiedliwości powinien oddalić wszystkie zarzuty odwołania dotyczące art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM.

¹³ Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 166.

¹⁴ Podstawą ustanowienia jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny być ramy rozporządzenia [Rady (UE) nr 1024/2013 [z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi] i dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2014/59/UE [z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012]. SRB powinna być zatem uprawniona do interwencji na wczesnym etapie w przypadku pogarszającej się sytuacji finansowej lub wypłacalności podmiotu. Informacje, które SRB otrzymuje od krajowych organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub EBC na tym etapie, są niezbędne do ustalenia, jakie działania może ona podjąć w celu przygotowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji danego podmiotu.

¹⁵ Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 175.

¹⁶ Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 167–168.

¹⁷ Zaskarżony wyrok, pkt 173.

¹⁸ Do zarzutu odwołania dotyczącego odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej odnoszę się w opinii równoległej w ramach analizy czwartego zarzutu odwołania równoległego (pkt 63–87).

b) Artykuł 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM

32. Po pierwsze, Aeris Invest twierdzi, że istniały rozwiązania alternatywne względem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wobec czego Sąd dokonał błędnej wykładni art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM¹⁹. Ściślej rzecz ujmując, spółka ta krytykuje Sąd za to, że nie zastosował wobec SRB wymogu, aby ta przeanalizowała w sposób szczegółowy i bezstronny powodów, dla których nie przyznano Banco Popular dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego. Podobnie wnoszący odwołanie równoległe twierdzą, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, dokonał błędnej oceny dowodów, a także błędnej wykładni art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM²⁰.

33. Sąd przeanalizował (i) okoliczność, że SRB wzięła pod uwagę awaryjne wsparcie płynnościowe przyznane Banco Popular, (ii) zatwierdzenie tego przez EBC, a także (iii) brak wpływu takiego wsparcia na zaradzenie „wyczerpaniu się środków finansowych Banco Popular”²¹. Przeanalizował również korespondencję między EBC a Banco de España (Bankiem Hiszpanii) dotyczącą awaryjnego wsparcia płynnościowego, która zdaniem Sądu świadczy o tempie, w jakim pogarszała się sytuacja Banco Popular.²² Sąd powołał się również na ustalenia EBC, z których wynika, że, nawet gdyby awaryjne wsparcie płynnościowe zatwierdzono w dniu 5 czerwca 2017 r., Banco Popular nie byłby w stanie najpóźniej do dnia 7 czerwca 2017 r. wywiązać się ze swoich zobowiązań²³. Wreszcie Sąd stwierdził, że zapewnianie awaryjnego wsparcia płynnościowego nie jest zadaniem, które zostałoby nałożone na SRB na mocy rozporządzenia SRM²⁴.

34. Mając na uwadze powyższe, jestem zdania, że Sąd dokonał prawidłowej oceny obowiązków ciążących na SRB w świetle art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM.

35. Po drugie, wnoszący odwołanie omawiają kwoty, które uważają za faktycznie dostępne jako awaryjne wsparcie płynnościowe, przy czym nie twierdzą, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne. Wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym kwestionują również ocenę dowodów dokonaną przez Sąd w odniesieniu do kwot awaryjnego wsparcia płynnościowego, które mogłoby zostać przyznane; podwyższenia kapitału, podziału aktywów, prywatnej sprzedaży na rzecz osoby trzeciej; a także ewentualnej pomocy państwa i wykorzystania jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF).

36. Uważam przedstawione argumenty za niedopuszczalne, mając na względzie, że Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do ustalania okoliczności faktycznych ani badania dowodów za wyjątkiem sytuacji, w której wnoszący odwołanie twierdziliby, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, a takie przeinaczenie wynika w sposób oczywisty z akt przedłożonych Trybunałowi²⁵.

¹⁹ Ten zarzut odwołania dotyczy pkt 305–327 zaskarżonego wyroku.

²⁰ Zarzuty te dotyczą pkt 178–231 równoległego zaskarżonego wyroku.

²¹ Zaskarżony wyrok, pkt 308.

²² Ibidem, pkt 310.

²³ Zaskarżony wyrok, pkt 308; równoległy zaskarżony wyrok, pkt 184.

²⁴ Sąd przeanalizował natomiast dokumenty będące dla SRB podstawą dla stwierdzenia, że brak jest rozwiązania alternatywnego wobec restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (dodatkowego zatwierdzonego awaryjnego wsparcia płynnościowego, które nie zmieniło sytuacji, a także brak dalszego awaryjnego wsparcia płynnościowego przez Bank Hiszpanii). Zaskarżony wyrok, pkt 314, 315.

²⁵ Wyrok z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, pkt 63); wyrok z dnia 29 października 2015 r., Komisja/ANKO (C-78/14 P, EU:C:2015:732, pkt 54).

37. Ponadto, strona, która powołuje się na przeinaczenie, musi dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia²⁶.

38. Wnoszący oba odwołania ograniczają się do powtórzenia faktów przedstawionych przed Sądem, lecz nie wykazują, że doszło do przeinaczenia przezeń dowodów.

39. Mając na uwadze powyższe rozważania, argumenty wnoszących odwołanie dotyczące art. 18 ust. 1 lit. b) w zakresie, w jakim są dopuszczalne, należy oddalić.

c) Artykuł 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia SRM

40. Wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym, a konkretnie w części trzeciej pierwszego zarzutu odwołania, twierdzą po pierwsze, że Sąd błędnie zinterpretował sposób, w jaki należy dokonać wyważenia interesów na podstawie art. 18 ust. 1 lit. c) oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM.

41. Po drugie, twierdzą oni, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że traktowanie banków włoskich, które znajdowały się na progu upadłości lub były nią zagrożone, a w których przypadku nie przeprowadzono żadnej restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie miało charakteru dyskryminacyjnego²⁷.

42. Po trzecie, kwestionują oni decyzję Sądu o uznaniu nowych argumentów za niedopuszczalne, ze względu na to, że podniesiono w toku postępowania w pierwszej instancji po upływie wyznaczonego na to terminu²⁸.

43. Co się tyczy pierwszego argumentu, wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym argumentowali, że SRB i Komisja powinny były wyważyć interes publiczny i interes akcjonariuszy.

44. Odrzucając ten argument, Sąd – moim zdaniem trafnie – stwierdził w pkt 246 równoległego zaskarżonego wyroku, że przy podejmowaniu decyzji co do interesu publicznego w kontekście restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji znaczenie mają nie tylko interesy akcjonariuszy, ale również interesy deponentów, pracowników i innych wierzycieli banku, stosownie do art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM. Co więcej, Sąd przeanalizował korzyści²⁹ rekompensujące straty poniesione przez akcjonariuszy Banco Popolar w porównaniu z sytuacją, w której bank stałby się przedmiotem likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

45. Co się tyczy punktu drugiego, uważam, że Sąd nie dopuścił się błędu, stwierdzając, że brak restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków włoskich nie jest sytuacją porównywalną, która mogłaby prowadzić do dyskryminacji. Sąd słusznie odniósł się do faktu, że banki te, zdaniem SRB, nie pełniły funkcji krytycznych, a ich likwidacja (w przeciwieństwie do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) nie będzie miała znaczącego negatywnego wpływu na stabilność

²⁶ Wyrok z dnia 10 listopada 2022 r., Komisja/Valencia Club de Fútbol (C-211/20 P, EU:C:2022:862, pkt 55).

²⁷ Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 254.

²⁸ Zarzucane błędy są zawarte w równoległym zaskarżonym wyroku, w pkt 243–247, 254, a także 261.

²⁹ Mianowicie, w formie zachowania funkcji krytycznych, ograniczenia niekorzystnych skutków dla gospodarki i stabilności finansowej, a także zapobiegania stratom wierzycieli. Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 247.

finansową. Ponadto Sąd słusznie stwierdził, że odpowiednim podmiotem, który byłby porównywalny w tej sytuacji, byłby bank, który również przeszedł procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

46. Wreszcie uważam, że Sąd słusznie oddalił nowy argument wnoszących odwołanie podniesiony przez wnoszących odwołanie w odwołaniu równoległym z uwagi na przedstawienie go po upływie wyznaczonego na to terminu. W pkt 261 równoległego zaskarżonego wyroku Sąd wyjaśnił, że skarżący w pierwszej instancji podnieśli argument dotyczący art. 24 rozporządzenia SRM. Uzasadniali oni przedstawienie tego argumentu po upływie wyznaczonego na to terminu twierdzeniem, że w momencie składania skargi dokumenty te nie były dostępne.

47. Niemniej jednak, jak zauważył Sąd, dokumenty te dotyczyły okoliczności faktycznych, które były znane skarżącym w pierwszej instancji, a zatem przedstawienie nowych argumentów po upływie wyznaczonego na to terminu nie było związane z kwestiami prawnymi czy też faktycznymi, których skarżący ci nie byłoby świadomi.

48. Z tego względu proponuję, aby Trybunał Sprawiedliwości oddalił jako bezzasadne dotyczące art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia SRM argumenty przedstawione przez wnoszących odwołanie w odwołaniu równoległym.

2. Obowiązek uzasadnienia a art. 47 Karty

49. W czwartym, piątym i szóstym zarzutach odwołania w niniejszym postępowaniu, a także w części piątej i szóstej drugiego zarzutu odwołania w odwołaniu równoległym wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia oraz art. 47 Karty w odniesieniu do, po pierwsze, programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2, a po drugie w odniesieniu do poufności pewnych dokumentów w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także decyzji Sądu o niezastosowaniu środków dowodowych w pierwszej instancji.

50. Jakie więc obowiązki powinien zbadać Trybunał Sprawiedliwości w kontekście ciążącego na Sądzie obowiązku uzasadnienia?

51. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że „zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie wyroku powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie Sądu, pozwalając zainteresowanym na poznanie powodów wydanego orzeczenia, a Trybunałowi na dokonanie jego kontroli”³⁰. Nie oznacza to jednak, że Sąd musi wyczerpująco i po kolei analizować wszystkie argumenty przedstawione przez strony w sprawie, co oznacza, że uzasadnienie Sądu może być dorozumiane, o ile „pozwala zainteresowanym zapoznać się z powodami nieuwzględnienia ich argumentów przez Sąd i zapewnia Trybunałowi wystarczający materiał do sprawowania kontroli”³¹.

52. Trybunał orzekł, że „stopień szczegółowości uzasadnienia decyzji musi być proporcjonalny w stosunku do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim ma być ono przedstawione”³².

³⁰ Wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., HK/Komisja (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

³¹ Wyrok z dnia 18 stycznia 2024 r., Jenkinson/Rada i in. (C-46/22 P, EU:C:2024:50, pkt 131).

³² Wyrok z dnia 6 listopada 2012 r., Éditions Odile Jacobv/Komisja (C-551/10 P, EU:C:2012:681, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

53. Do celów niniejszego odwołania Trybunału winien zweryfikować, czy Sąd wystarczająco uzasadnił swoje rozstrzygnięcie dotyczące zarzutów podniesionych w pierwszej instancji.

a) Wyceny i program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

54. W zarzucie czwartym odwołania wnoszący je podnoszą, że Sąd, dokonując kontroli programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przedstawił niewystarczający i sprzeczny tok rozumowania, w szczególności w zakresie dotyczącym przeprowadzonej dla potrzeb programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wyceny nr 2³³, a także motywów 23, 24 i 26 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wagi problemów z płynnością doświadczanych przez Banco Popular. Wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym, a mianowicie w części szóstej drugiego zarzutu tego odwołania, twierdzą, że Sąd pominął obowiązek uzasadnienia spoczywający na SRB.

55. Należy dodać, że wnoszący odwołanie w niniejszym odwołaniu kwestionują okoliczności faktyczne³⁴, które Sąd uznał za udowodnione, ale nie zarzucają przeinaczenia okoliczności faktycznych przez Sąd³⁵. Dodatkowo zarzut jest niedopuszczalny, gdy „wymogów wynikających z owych przepisów nie spełnia odwołanie, które polega jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem [...]”. Takie odwołanie sprowadza się bowiem w rzeczywistości do żądania ponownego rozpatrzenia skargi wniesionej do Sądu, co nie należy do kompetencji Trybunału³⁶.

56. Uważam, że zarzut czwarty odwołania stanowi jedynie powtórzenie argumentów podniesionych w pierwszej instancji i nie odnosi się do argumentów przytoczonych przez Sąd. Z tego względu, jeżeli chodzi o owe twierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych, Trybunał Sprawiedliwości powinien uznać je za niedopuszczalne.

57. Jeżeli Trybunał nie podzieli tego stanowiska, uważam, że należy oddalić ten zarzut odwołania jako bezzasadny. Sąd w zaskarżonym wyroku stwierdził brak sprzeczności między ustaleniami w wycenie nr 2, ponieważ służyły one różnym celom: stwierdzenie przez SRB, że Banco Popular był wypłacalny, było wyrazem wartości księgowej banku, natomiast różne wartości szacunkowe dotyczące wartości banku³⁷ wyrażały jego wartość rynkową.

58. Wartość księgową można najprościej opisać jako wartość spółki wynikającą z jej bilansu. Wartość rynkowa to aktualna cena, jaką bank osiągnąłby na rynku³⁸. Opierając się na tym wyjaśnieniu jestem zdania, że Sąd trafnie uznał, iż w wycenie nr 2 nie zachodzi sprzeczność w zakresie, w jakim Banco Popular określono tam jako wypłacalny, podczas gdy wartość rynkową szacowano w najgorszym wypadku na – (ujemną wartość) 8,2 mld EUR.

³³ Aby zapoznać się z poszczególnymi wycenami, zob. pkt 16, 19 i 23 opinii równoległej.

³⁴ Dotyczy to kwot w wycenie nr 1 i wycenie nr 2.

³⁵ Zobacz orzecznictwo przytoczone w przypisach 25 i 26 powyżej.

³⁶ Wyrok z dnia 28 stycznia 2021 r., Qualcomm i Qualcomm Europe/Komisja (C-466/19 P, EU:C:2021:76, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

³⁷ W wycenie tej oszacowano między innymi wartość gospodarczą Banco Popular na 1,3 mld EUR w najbardziej optymistycznym scenariuszu, na –8,2 mld EUR w najbardziej pesymistycznym scenariuszu i na –2 mld EUR w najlepszym oszacowaniu.

³⁸ Zobacz zaskarżony wyrok, pkt 343. Zobacz wyjaśnienie różnic wynikających z tych dwóch metod: F. Macit, Z. Topaloğlu, Why bank market value to book ratios are so different: evidence from Turkish banking sector, *Economic and Business Review*, t. 14(2), 2012, s. 169. Aby zapoznać się z analizą różnic pomiędzy tymi dwoma metodami pomiaru zadłużenia, zob. R.G. Bowman, The Importance of a Market-Value Measurement of Debt in Assessing Leverage, *Journal of Accounting Research*, t. 18(1), 1980, s. 242, w szczególności s. 245–246.

59. W części drugiej czwartego zarzutu odwołania wnoszący je twierdzi, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia ze względu na to, że przyjął, iż motywy 23, 24 i 26 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są wystarczające do zrozumienia pogarszającej się sytuacji Banco Popular i konieczności restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Twierdzi on, że informacje te mają charakter ogólny i mogłyby mieć zastosowanie do każdego kryzysu płynności.

60. Trybunał Sprawiedliwości powinien odrzucić te argumenty. Jak trafnie zauważa SRB w swojej odpowiedzi na odwołanie, wnoszący je nie wskazali powodów, dla których informacje dotyczące pogorszenia się sytuacji Banco Popular mają charakter ogólny i czego brakuje, aby można było należycie zrozumieć kryzys płynności i konieczność restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

61. W części szóstej drugiego zarzutu odwołania podniesionego przez wnoszących odwołanie równoległe przedstawiono szereg argumentów³⁹, które należy uznać za niedopuszczalne. Chociaż wskazują oni na odpowiedni ustęp równoległego zaskarżonego wyroku, wnoszący odwołanie równoległe powołują się jedynie na ogólny brak uzasadnienia, nie precyzując, jakiego błędu miał się dopuścić Sąd⁴⁰. Dodatkowo podnoszą oni również na etapie odwołania nowe argumenty dotyczące jawnej wersji wyceny nr 2, co na etapie odwołania nie jest dopuszczalne⁴¹.

62. Co się tyczy meritum sprawy, należy ustosunkować się jeszcze do dwóch argumentów. Po pierwsze, wnoszący odwołanie w odwołaniu równoległym twierdzą, że Sąd błędnie uznał, iż Komisja, zatwierdzając program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia⁴². Po drugie twierdzą, że Sąd niesłusznie uznał ich argument za przedstawiony po upływie wyznaczonego na to terminu, przez co powołały się na naruszenie doktryny Meroni w odniesieniu do zakresu udziału Komisji w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁴³.

63. W kwestii pierwszego argumentu Sąd stwierdził, że zatwierdzenie przez Komisję spełnia wymogi wynikające z obowiązku uzasadnienia, a instytucja ta wyjaśniła w nim zastosowane przez nią odniesienia do programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Sąd powołuje się na art. 18 ust. 7 rozporządzenia SRM, zgodnie z którym Komisja może albo zatwierdzić program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, albo sprzeciwić się jego uznaniowym aspektom. Oznacza to, zdaniem Sądu, że Komisja nie powinna w rzeczywistości powtarzać uzasadnienia SRB przyjętego dla danego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ale może jedynie je poprzec.

³⁹ Dotyczy to argumentów skierowanych przeciwko SRB i zarzucanego naruszenia przez nią obowiązku uzasadnienia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do wyboru Deloitte jako niezależnego rzeczoznawcy. Niektóre argumenty w tej części są również powtórzeniem argumentów podniesionych w kontekście art. 18 rozporządzenia SRM, które przeanalizowano powyżej (czy poważny kryzys płynności jest podstawą do stwierdzenia, że bank znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością; czy SRB odgrywa jakąkolwiek rolę w przyznawaniu awaryjnego wsparcia płynnościowego).

⁴⁰ Co należy uznać za niedopuszczalne zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 kwietnia 2022 r., Changmao Biochemical Engineering/Komisja (C-666/19 P, EU:C:2022:323, pkt 187–189). Dodatkowo „nie spełnia tego wymogu odwołanie niezawierające żadnych argumentów mających konkretnie na celu wskazanie naruszenia prawa, jakim dany wyrok lub dane postanowienie miałyby być dotknięte”. Wyrok z dnia 14 października 2021 r., NRW.Bank/SRB (C-662/19 P, EU:C:2021:846, pkt 36).

⁴¹ Zgodnie z art. 170 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości odwołanie nie może zmieniać przedmiotu postępowania, które toczyło się przed Sądem. Zobacz również wyrok z dnia 1 lutego 2007 r., Sison/Rada (C-266/05 P, EU:C:2007:75, pkt 95).

⁴² Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 570–578.

⁴³ Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 579–581. Wyrok z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza (9/56, EU:C:1958:7).

64. Należy stwierdzić, że kwestia, czy zatwierdzenie przez Komisję było wystarczające, czy też było to zwykłe „przyklepanie” decyzji SRB, została już rozstrzygnięta przez Sąd w jednej ze spraw pilotażowych – *Algebris*⁴⁴, która to sprawa nie była przedmiotem odwołania przed Trybunałem Sprawiedliwości. Sąd orzekł, że poczynione przez Komisję odniesienie do programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do zawartego w nim uzasadnienia wystarczyło, aby wywiązać się z obowiązku uzasadnienia. Stwierdził on, że „program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i jego uzasadnienie należą do kontekstu”⁴⁵, w jakim przyjęto zatwierdzenie Komisji.

65. Zgadzam się z tym ustaleniem⁴⁶. Jeśli program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jako taki zawiera wystarczające uzasadnienie, Komisja również zgadza się, że SRB spełniła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia. Innymi słowy, gdyby Komisja uznała, że przyjmując program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie spełniła ona tego obowiązku, powinna była sprzeciwić się temu i zażądać, aby SRB dokonała zmiany programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

66. Nie dostrzegam zatem żadnego błędu w rozumowaniu Sądu dotyczącym zatwierdzenia przez Komisję.

67. Wreszcie Sąd stwierdził, że wnoszący odwołanie równoległe po raz pierwszy przedstawili argument oparty na doktrynie Meroni⁴⁷ w swojej replice, dlatego też uznał go za niedopuszczalny.

68. Sąd wyjaśnił, że w swojej skardze w pierwszej instancji skarżący twierdzili, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, podczas gdy był to jej obowiązek wynikający z doktryny Meroni. W replice w pierwszej instancji podnieśli oni ponadto, że rola Komisji w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji narusza, szerzej rzecz ujmując, zasady delegowania przewidziane w art. 291 TFUE i doktrynie Meroni.

69. Są to de facto dwa różne argumenty, a drugi z nich można by w sposób dorozumiany rozumieć jako zarzut niezgodności z prawem w związku z art. 18 rozporządzenia SRM, który to przepis określa rolę Komisji w przypadku podejmowania działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

70. Z tego względu uważam, że Sąd nie naruszył prawa, uznając ten argument za przedstawiony po upływie wyznaczonego na to terminu, a przez to niedopuszczalny.

b) Poufność programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz innych dokumentów

71. W zarzucie piątym odwołania wnoszący je twierdzi, że Sąd naruszył prawo⁴⁸, uznając, że nie był on uprawniony do otrzymania pełnej (poufnej) wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Dodatkowo twierdzą, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że jawna wersja programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie naruszała art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM.

⁴⁴ Wyrok z dnia 1 czerwca 2022 r., *Algebris (UK) i Anchorage Capital Group/Komisja* (T-570/17, EU:T:2022:314).

⁴⁵ Ibidem, pkt 151.

⁴⁶ Zobacz również opinia rzecznik generalnej T. Ćapety w sprawie *Komisja/SRB* (C-551/22 P, EU:C:2023:846, pkt 123–128).

⁴⁷ Doktryna ta wynika z wyroku z dnia 13 czerwca 1958 r., *Meroni/High Authority* (9/56, EU:C:1958:7). Zobacz wyjaśnienie tej doktryny i moje stanowisko w sprawie możliwości jej zastosowania w procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w opinii rzecznik generalnej T. Ćapety w sprawie *Komisja/SRB* (C-551/22 P, EU:C:2023:846, pkt 75–97).

⁴⁸ W zaskarżonym wyroku pkt 356–402.

72. Wnoszący odwołanie argumentowali dodatkowo, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, iż nie mogli oni wnieść bezpośredniej skargi przeciwko programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także błędnie uznał, że mogli oni wypowiedzieć się na temat późniejszej publikacji mniej poufnej wersji, która miała miejsce w toku postępowań w pierwszej instancji, zanim przedłożyli swoją replikę. Wreszcie wnoszący odwołanie kwestionuje poczynione przez Sąd stwierdzenie, że pełne wersje (zawierające informacje poufne) programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 1 i 2 oraz inne dokumenty związane z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu⁴⁹.

73. Wnoszący odwołanie równoległe w części piątej zarzutu drugiego tego odwołania twierdzą, że Sąd w pkt 503 i 504 równoległego zaskarżonego wyroku naruszył prawo poprzez uznanie, że nie doszło do naruszenia ich prawa do obrony poprzez niezapewnienie im dostępu do całości akt restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

74. Zaiste: czy Sąd w obu zaskarżonych wyrokach prawidłowo zweryfikował konieczność uzyskania przez skarżących w pierwszej instancji dostępu do poufnych wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz powiązanych z nim dokumentów? Moim zdaniem tak.

75. Sąd ustalił najpierw kryteria kontroli sądowej w świetle art. 47 Karty, uwzględniając właśnie kontekst rozporządzenia SRM, w którego art. 88 ust. 5 przewidziany został obowiązek zapewnienia przez SRB, aby ujawniane informacje nie zawierały informacji poufnych⁵⁰, oraz art. 88 ust. 1, zgodnie z którym „informacje objęte wymogami tajemnicy zawodowej nie mogą być ujawniane innemu podmiotowi publicznemu lub prywatnemu, z wyjątkiem przypadków, gdy takie ujawnienie jest niezbędne do celów postępowania sądowego”.

76. Sąd oddalił również argumenty skarżących w pierwszej instancji, zgodnie z którym powinna była zostać im doręczona pełna wersja programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i innych dokumentów, na poparcie którego to argumentu powołali się oni na orzecznictwo dotyczące środków ograniczających. Sąd uznał, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie jest środkiem indywidualnym wobec akcjonariuszy banku i nie można go porównać do środka ograniczającego polegającego na zamrożeniu funduszy indywidualnych⁵¹.

77. Ta sama logika doprowadziła do oddalenia przez Sąd podniesionego przez skarżących w pierwszej instancji w wyroku równoległym argumentu, z którego wynikało, że powinni oni byli mieć dostęp do akt na podstawie art. 90 ust. 4 rozporządzenia SRM. Zdaniem Sądu taki dostęp jest udzielany tylko podmiotowi objętemu programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a więc Banco Popular, a nie jego akcjonariuszom czy wierzycielom⁵².

⁴⁹ Ibidem, pkt 723.

⁵⁰ Ibidem, pkt 356, 363–365.

⁵¹ Ibidem, pkt 358, 359.

⁵² Równoległy zaskarżony wyrok, pkt 503, 504.

78. W dalszej kolejności Sąd dokonał rozróżnienia między obowiązkiem zachowania poufności ciążącym na SRB na podstawie rozporządzenia SRM i prawem dostępu do dokumentów wynikającym z rozporządzenia nr 1049/2001⁵³, na które powołali się skarżący. Sąd odrzucił to porównanie, ponieważ w rozporządzeniu SRM ustanowiono ogólną zasadę, z której wynika, że zakazane jest ujawnienie informacji poufnych będących w posiadaniu SRB⁵⁴.

79. Zamiast tego, poprzez analogię do dyrektywy 2004/39⁵⁵, której art. 54 ust. 1 odpowiada art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM, Sąd trafnie moim zdaniem uznał, że celem tych dwóch przepisów nie jest przyznanie opinii publicznej prawa dostępu do dokumentów.

80. Sąd przeanalizował następnie szczegółowo zobowiązania do zachowania tajemnicy dotyczące programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i dokumentów, na których SRB oparła się przy podejmowaniu decyzji. Opisał różne negatywne konsekwencje, jakie niesłoby ze sobą pełne ujawnienie tych informacji⁵⁶.

81. Sąd wyjaśnił również, że art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM dotyczy *możliwości* nakazania przez sąd ujawnienia informacji, jeżeli jest to konieczne do celów postępowania sądowego, a nie – jak twierdzili skarżący w pierwszej instancji – *obowiązkowego* ujawnienia informacji każdorazowo, gdy wszczęte zostanie postępowanie sądowe przeciwko decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁵⁷.

82. W odniesieniu do argumentu, że SRB bezzasadnie ograniczyła dostęp do programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ponieważ opublikowała mniej okrojone jawne wersje programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 1 i wyceny nr 2, Sąd stwierdził, że upływ czasu (w niniejszej sprawie osiem miesięcy) jest okolicznością mogącą mieć wpływ na to, czy w danym momencie spełniono warunki dotyczące poufności⁵⁸. Wyjaśnił on, moim zdaniem w sposób wystarczająco szczegółowy, że późniejsza publikacja dodatkowych informacji nie wpłynęła na prawo skarżących w pierwszej instancji do złożenia skargi bezpośredniej ani ustosunkowania się do dodatkowych informacji w ich replice.

83. W szóstym zarzucie odwołania wnoszący je twierdzą, że Sąd naruszył prawo poprzez oddalenie w pkt 721–728 zaskarżonego wyroku ich wniosku o przeprowadzenie środków dowodowych, w tym zobowiązanie do przedstawienia różnego rodzaju dokumentów i zadania Królestwu Hiszpanii pytań na piśmie.

⁵³ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁵⁴ W pkt 383 i 384 równoległego zaskarżonego wyroku Sąd powołał się na wyrok z dnia 19 czerwca 2018 r., Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, pkt 38 i 39).

⁵⁵ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1).

⁵⁶ Na przykład mogłoby to „skłonić akcjonariuszy do sprzedaży papierów wartościowych na rynkach, a także doprowadzić do wycofywania depozytów na wielką skalę, co w konsekwencji pogorszyłoby sytuację finansową banku, a tym samym zaszkodziłoby skuteczności działań SRB oraz funkcjonowaniu rynku”. Zaskarżony wyrok, pkt 373.

⁵⁷ Wyróżnienie moje. Zaskarżony wyrok, pkt 376, 377.

⁵⁸ Powołując się na wyrok z dnia 19 czerwca 2018 r., Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464, pkt 48, 49) w zaskarżonym wyroku, pkt 390.

84. Sąd, zobowiązując wcześniej SRB do przedstawienia poufnych wersji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz innych dokumentów⁵⁹, stwierdził, że nie są one istotne dla rozstrzygnięcia sporu⁶⁰. Wnoszący odwołanie twierdzi, że stanowiło to naruszenie jego prawa do obrony, ponieważ z poufnymi wersjami dokumentów mogły się zapoznać nie tylko SRB i Komisji, ale również Sąd. Wnoszący odwołanie twierdzi natomiast, że bez dostępu do tych informacji nie był on w stanie sformułować nowych argumentów ani zmienić swojego punktu widzenia w przedmiocie przedstawionych argumentów.

85. Moim zdaniem Sąd trafnie powołał się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, w myśl którego tylko Sąd może oceniać konieczność uzupełnienia dostępnych mu informacji w odniesieniu do zawisłej przed nim sprawy. Mógł zatem wydać orzeczenie na podstawie przedstawionych żądań⁶¹.

86. Trybunał powinien zatem oddalić jako bezzasadne zarzuty piąty i szósty odwołania, a także piątą i szóstą część drugiego zarzutu odwołania równoległego.

B. Zarzuty odwołania właściwe dla sprawy C-535/22 P

87. Wnoszący odwołanie w niniejszej sprawie kwestionują ustalenia poczynione przez Sąd w odniesieniu do nieprawidłowości, do jakich miało dojść w procesie sprzedaży Banco Popular (sekcja 1); jak również naruszenia prawa własności w odniesieniu do niektórych przepisów rozporządzenia SRM (sekcja 2) i programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (sekcja 3).

1. Proces sprzedaży Banco Popular

88. Wnoszący odwołanie podnosi⁶², że Sąd błędnie zastosował art. 14 rozporządzenia SRM⁶³ w odniesieniu do maksymalizacji ceny sprzedaży. Twierdzi on, że jest to jeden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w świetle art. 14 rozporządzenia SRM, który to przepis należy odczytywać w związku z art. 39 dyrektywy 2014/59⁶⁴. Twierdzi on wreszcie, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że SRB nie miała obowiązku podjęcia próby zastosowania rozwiązań alternatywnych przed restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją⁶⁵.

89. W drugiej i trzeciej części trzeciego zarzutu odwołania wnoszący je zarzuca Sądowi, że ten (i) naruszył ciężący na nim obowiązek staranności, oddalając jako bezzasadne jego argumenty dotyczące błędów, jakie miały zostać popełnione w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r., i (ii) naruszył przysługujące mu prawo do obrony.

⁵⁹ Przytoczone w pkt 95 zaskarżonego wyroku.

⁶⁰ Z wyjątkiem pisma Banco Popular do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., które przekazano stronom. Sąd oparł swoją decyzję na art. 103 regulaminu postępowania. Zobacz zaskarżony wyrok, pkt 380 i 723.

⁶¹ Zaskarżony wyrok, pkt 725–727.

⁶² Drugi zarzut odwołania i pierwsza część zarzutu trzeciego.

⁶³ Zaskarżony wyrok, pkt 520–569.

⁶⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190) (zwana dalej „dyrektywą 2013/59”).

⁶⁵ Zaskarżony wyrok, pkt 669–697.

90. W odniesieniu do twierdzeń opisanych w pkt 88 powyżej⁸⁸, Sąd stwierdził, że maksymalizacja ceny sprzedaży nie figuruje wśród celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wskazanych w art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia SRM. Dodatkowo stwierdził, że w odniesieniu do sprzedaży Banco Popular istotny jest art. 39 ust. 2 lit. f). W artykule tym określono wymogi proceduralne dotyczące instrumentu zbycia działalności, z których wynika, że proces sprzedaży zmierza „do osiągnięcia jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny zbycia danych akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań”.

91. Sąd szczegółowo przeanalizował każdy etap procesu sprzedaży Banco Popular, biorąc pod uwagę wyjaśnienia SRB zawarte w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzję o sprzedaży. Ważnym czynnikiem branym pod uwagę przez Sąd była konieczność utrzymania procedury sprzedaży w możliwie największej tajemnicy, aby uniknąć przecieków mogących prowadzić do dodatkowej niepewności oraz utraty zaufania rynku, co zagrażałoby stabilności finansowej⁶⁶.

92. Podobnie Sąd przeanalizował obowiązek zastosowania rozwiązań alternatywnych przed restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, który ma ciążyć na SRB, dokonując wykładni art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM. Sąd orzekł, że skarżący w pierwszej instancji błędnie zinterpretowali ów przepis, który stanowi, iż podmioty zaangażowane w restrukturyzację i uporządkowaną likwidację dążą „do zminimalizowania kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, *chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji*”⁶⁷. Sąd stwierdził również, że wyważenia interesów i proporcjonalności restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie można dokonać wyłącznie w świetle ingerencji w prawo własności akcjonariuszy⁶⁸.

93. Sąd następnie dokonał analizy uzasadnienia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pod względem powodów, dla których inne narzędzia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie pozwoliłyby na osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powodów odstąpienia przez SRB od planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r., a także powodów, dla których nie wchodziło w grę skorzystanie z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁶⁹.

94. Uważam, że Sąd dokonał prawidłowej wykładni art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM, jeżeli chodzi o wyważenie poszczególnych interesów, na które restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w sposób nieunikniony ma wpływ. Dokonał również dogłębnej analizy zawartego w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzasadnienia dotyczącego innych rozwiązań alternatywnych, z których nie skorzystano.

95. Jeżeli chodzi o drugą i третią część trzeciego zarzutu odwołania, które przedstawiono w pkt 89, moim zdaniem są one niedopuszczalne. Po pierwsze, Sąd uznał, że argumenty przeciwko planowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r.⁷⁰, którego nie ujęto w ostatecznym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, przytoczono dopiero

⁶⁶ Zaskarżony wyrok, pkt 545–552.

⁶⁷ Wyróżnienie moje. Zobacz również zaskarżony wyrok, pkt 671, 672.

⁶⁸ Zaskarżony wyrok, pkt 486, 487, 673 i 674. Sąd dokonał również kontroli zawartego w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uzasadnienia, w którym poruszono kwestię wyważenia interesów (pkt 675–679).

⁶⁹ Zaskarżony wyrok, pkt 680–697.

⁷⁰ Zobacz pkt 10 opinii równoległej.

w replice, efektem czego są one niedopuszczalne. Sąd dodał, że w każdym razie nie mają one znaczenia dla ustalenia ważności ostatecznie przyjętego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁷¹.

96. Podzielam to stanowisko. Po pierwsze, wygląda na to, że skarżący w pierwszej instancji w swojej replice utrzymywał, że plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie został prawidłowo przygotowany⁷², przy czym argument ten uległ od tamtego czasu zmianie i przybrał postać twierdzenia, że plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. należało zaktualizować. Ponieważ jest to nowy argument przedstawiony na etapie odwołania, jest on niedopuszczalny⁷³.

97. Nawet jeżeli Trybunał się z tym nie zgodzi i uzna te argumenty za dopuszczalne, uważam je za bezpodstawne. Artykuł 23 akapit trzeci rozporządzenia SRM stanowi: „Przyjmując program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada, Rada i Komisja uwzględniają plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 8, oraz postępują zgodnie z nim, chyba że Jednolita Rada – uwzględniając okoliczności danej sprawy – stwierdzi, że cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zostaną zrealizowane skuteczniej w wyniku podjęcia działań, których nie przewidziano w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”.

98. Sąd wyjaśnił, że w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie można było uwzględnić kryzysu płynności, z którym Banco Popular borykał się począwszy od kwietnia 2017 r.⁷⁴. Dodatkowo Sąd powołał się na motywy 44–46 programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w których SRB wyjaśniła „powody, dla których instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziany w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie był odpowiedni do okoliczności zachodzących w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”⁷⁵. W rezultacie SRB zmieniła instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wdrażany w odniesieniu do Banco Popular z instrumentu umorzenia lub konwersji długu na instrument zbycia działalności⁷⁶.

99. Sąd słusznie oddalił to twierdzenie jako niemające znaczenia dla sprawy.

100. W części trzeciej zarzutu trzeciego odwołania wnoszący je podnosi, że Sąd naruszył jego prawo do obrony, ponieważ stwierdził, że przedstawione przez niego sprawozdanie biegłego oraz jego uwagi nie dowodzą tego, w jaki sposób inne alternatywne rozwiązania pozwoliłyby osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

101. Proponuję, aby Trybunał uznał te twierdzenia za oczywiście niedopuszczalne, ponieważ, wbrew art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem⁷⁷ nie doprecyzowano w nich, która część zaskarżonego wyroku jest za ich pomocą kwestionowana.

102. Podsumowując, proponuję, aby Trybunał oddalił drugi i trzeci zarzut odwołania, w zakresie, w jakim są one dopuszczalne.

⁷¹ Zaskarżony wyrok, pkt 490, 491.

⁷² Zaskarżony wyrok, pkt 688.

⁷³ Zobacz przypis 41 powyżej.

⁷⁴ Zaskarżony wyrok, pkt 689.

⁷⁵ Zaskarżony wyrok, pkt 691.

⁷⁶ SRB stwierdziła, że „nie można było zagwarantować, że przewidziany w tym planie instrument umorzenia lub konwersji długu pozwoli na natychmiastowe i skuteczne przezwycięzenie kryzysu płynności Banco Popular”. Zaskarżony wyrok, pkt 691.

⁷⁷ Zobacz również wyrok z dnia 21 października 2020 r., EBC/Estate of Espírito Santo Financial Group (C-396/19 P, nieopublikowany, EU:C:2020:845, pkt 24).

2. Zarzut niezgodności z prawem art. 15 i art. 22 rozporządzenia SRM

103. W siódmym zarzucie odwołania noszący je zakwestionował dodatkowo dokonaną przez Sąd ocenę ważności art. 15 i 22 rozporządzenia SRM.

104. W pierwszej kolejności twierdzi on, że Sąd⁷⁸ błędnie zastosował orzecznictwo Trybunału dotyczące banków, które były niewypłacalne; po drugie, że art. 15 i 22 rozporządzenia SRM naruszają jego zdaniem wymóg konieczności, ponieważ sformułowano je zbyt szeroko, co pozwala na arbitralność; po trzecie, że te same przepisy są sprzeczne z art. 5 ust. 4 TUE, ponieważ nie przewidują odmiennych rozwiązań dla banków, które mają problem z płynnością, z jednej strony, i banków niewypłacalnych, z drugiej strony; po czwarte, ww. przepisy są sprzeczne z art. 52 Karty i art. 5 ust. 4 TUE, ponieważ nie przewidują możliwości korekty obniżenia wartości akcji po ostatecznej wycenie na podstawie art. 20 rozporządzenia SRM; wreszcie, wnoszący odwołanie wywodzi, że art. 15 i 22 rozporządzenia SRM są nieproporcjonalne, ponieważ nie przewidują odpowiedniej rekompensaty, a możliwość wyboru różnych instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skutkuje dyskryminacją między bankami, które doświadczają problemów z płynnością a bankami, które są niewypłacalne.

105. Należy na wstępie stwierdzić, że część czwarta tego zarzutu odwołania jest niedopuszczalna, ponieważ nie wskazano w niej tej części zaskarżonego wyroku, która jest kwestionowana⁷⁹. Dodatkowo, w zakresie w jakim odniesiono się do dyskryminacji wynikającej z wyboru instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, część piąta tego zarzutu odwołania jest niedopuszczalna, ponieważ jest to nowy argument podniesiony na etapie odwołania⁸⁰.

106. Przechodząc do istoty sprawy, Sąd w odpowiedzi na zarzut dotyczący niezgodności z prawem podjął kroki konieczne do ustalenia, czy ograniczenie prawa własności chronionego art. 17 Karty może być uzasadnione na podstawie jej art. 52⁸¹.

107. Począwszy od celu interesu ogólnego, ze względu na który ograniczono prawo własności, Sąd dokonał przeglądu bogatego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w kontekście kryzysu finansowego, omawiającego ryzyko, jakie niesie ze sobą upadłość banku dla stabilności systemu finansowego i bankowego w strefie euro, a także ryzyko utraty deponentów⁸².

108. Wybory dokonane w art. 15 i 22 rozporządzenia SRM, jak wyjaśnił szczegółowo Sąd, wynikają z wniosków wyciągniętych z kryzysu finansowego z 2008 r. i późniejszego okresu, a przyświeca im zasada, że akcjonariusze są pierwszymi, którzy ponoszą straty banku będącego na progu upadłości. Sąd uznał, kierując się konkretnie ustaleniami Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Kotnik, że akcjonariusze muszą ponosić w pełni ryzyko swoich inwestycji, w tym konsekwencje gospodarcze upadłości banku, której w związku z tym nie można postrzegać jako naruszenia ich prawa własności⁸³.

⁷⁸ Zaskarżony wyrok, pkt 150–219.

⁷⁹ Zobacz pkt 101 oraz przypis 77 powyżej.

⁸⁰ Zobacz przypis 41 powyżej.

⁸¹ Zaskarżony wyrok, pkt 159, 160.

⁸² Sąd w pkt 161–164 zaskarżonego wyroku odnosi się do dobrze znanego orzecznictwa Trybunału powstałego po kryzysie: wyroki: z dnia 19 lipca 2016 r., Kotnik i in. (C-526/14, EU:C:2016:570); z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC (C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701); z dnia 8 listopada 2016 r., Dowling i in. (C-41/15, EU:C:2016:836); a także z dnia 25 marca 2021 r., Balgarska Narodna Banka (C-501/18, EU:C:2021:249).

⁸³ Zaskarżony wyrok, pkt 172–174.

109. Nie można, moim zdaniem, przyjąć podnoszonego przez wnoszącego odwołanie argumentu, zgodnie z którym Sąd błędnie zastosował do obecnej sytuacji orzecznictwo dotyczące banków niewypłacalnych. Wyrok Kotnik i inne wyroki Trybunału Sprawiedliwości dotyczące interesu publicznego polegającego na zapewnieniu stabilności finansowej zostały wykorzystane do wykazania, że gdy bank upada, to akcjonariusze muszą ponosić ryzyko własnych inwestycji. Sąd wykazał jednak również, że art. 15 i 22 rozporządzenia SRM nakładają na SRB i Komisję warunki obowiązujące przy podejmowaniu decyzji, czy i w jaki sposób przeprowadzić restrukturyzację i uporządkowaną likwidację. Powołując się na art. 18 ust. 1 lit. b), Sąd stwierdził, że restrukturyzację i uporządkowaną likwidację podejmuje się tylko wtedy, gdy inne środki, takie jak zwykłe postępowanie upadłościowe, pomoc państwa lub pożyczki, w konkretnym przypadku nie byłyby dostępne⁸⁴.

110. Wnoszący odwołanie podnosząc drugi argument twierdzi, że Sąd uznał, iż ograniczenie prawa własności jest uzasadnione, gdy spełnione są warunki podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁸⁵. Sąd wyjaśnił jednak również dodatkowe warunki przewidziane w art. 18 i 21 rozporządzenia SRM, które ograniczają swobodę SRB i Komisji przy ustalaniu paramentów danego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁸⁶.

111. W argumentach trzecim i piątym wnoszący odwołanie krytykuje Sąd, twierdząc, że dopuścił się on naruszenia prawa poprzez stwierdzenie, że art. 15 i 22 rozporządzenia SRM są proporcjonalne, chociaż w przepisach tych nie wprowadzone zostało rozróżnienie między bankami doświadczającymi problemy z płynnością a tymi, które są niewypłacalne, pod względem zastosowanego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji czy też traktowania akcjonariuszy i wierzycieli.

112. Mając na uwadze analizę dotyczącą warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zawartych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia SRM, nie ma powodu, aby rozporządzenie SRM ustalało odmienne zasady restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji obowiązujące w przypadku banków, które są niewypłacalne, a odmienne w przypadku banków doświadczających problemów z płynnością.

113. Podsumowując, proponuję, aby Trybunał oddalił zarzut siódmy odwołania.

3. Prawo własności i zasada proporcjonalności w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular

114. W swoim ósmym zarzucie odwołania wnoszący je podnosi w pierwszej kolejności, że Sąd błędnie orzekł, iż rozporządzenie SRM zakłada niewypłacalność, a zatem zwykłe postępowanie upadłościowe jest jedyną alternatywą dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; po drugie, że Sąd naruszył prawo, gdy stwierdził, że procedura prowadząca do programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie była arbitralna, powołując się na wycenę nr 2, a po trzecie, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż brak godziwego odszkodowania jest proporcjonalny.

⁸⁴ Zaskarżony wyrok, pkt 180–188.

⁸⁵ Zaskarżony wyrok, pkt 169.

⁸⁶ Zaskarżony wyrok, pkt 170, 171, 179, 180.

115. Jeżeli chodzi o argument pierwszy, jest on częściowo niedopuszczalny, ponieważ podnoszący go, wbrew art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości, nie wyjaśnia, w której części zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że rozporządzenie SRM opiera się na domniemaniu niewypłacalności.

116. Wnoszący odwołanie dodatkowo twierdzi, że Sąd naruszył prawo poprzez zastosowanie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, które dotyczy banków niewypłacalnych, do sytuacji Banco Popular.⁸⁷ Zatem z tych samych powodów co uprzednio analizowane w kontekście siódmego zarzutu odwołania⁸⁸, argument ten należy odrzucić.

117. Argumenty drugi i trzeci – w myśl których Sąd naruszył prawo, ponieważ nie stwierdził arbitralności programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ze względu na to, że został on oparty na wycenie nr 2, jak również nie stwierdził nieproporcjonalności z powodu braku godziwego odszkodowania – są niedopuszczalne, ponieważ podniesiono je po raz pierwszy na etapie odwołania⁸⁹. W szczególności punkty zaskarżonego wyroku⁹⁰, na które powołuje się wnoszący odwołanie, nie dotyczą wyceny nr 2 ani godziwego odszkodowania. Sąd de facto nie analizował tych argumentów w pierwszej instancji.

118. Podsumowując, proponuję, aby Trybunał oddalił zarzut ósmy w zakresie, w jakim jest on dopuszczalny.

VI. Wnioski

119. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał:

- oddalił odwołanie;
- obciążył wnoszących odwołanie kosztami postępowania.

⁸⁷ Zaskarżony wyrok, pkt 198–208.

⁸⁸ Punkty 111 i 112 powyżej.

⁸⁹ Zobacz przypis 41 powyżej.

⁹⁰ Zaskarżony wyrok, pkt 466, 467, 474–476, 481.